

Profesor Broulík sedmdesátníkem

Prof. MUDr. Petr Broulík, DrSc., se narodil 3. 10. 1937 v Plzni, kde také prožil své dětství. Po válce se rodina přestěhovala do Prahy. Když úspěšně složil maturitní zkoušku na vinohradském gymnáziu, byl přijat na Fakultu všeobecného lékařství UK v Praze. Studium ukončil v roce 1961 a jak v té době bylo zvykem, dostal „umístěnkou“ mimo Středočeský kraj – do nemocnice v Podbořanech. Zde na interním oddělení jako mladý sekundář poznával všechny „strasti i slasti“ terénu.

O rok a půl později se mu podařilo získat místo asistenta ústavu Patologické fyziologie pražské lékařské fakulty, kde se ještě krátce osobně setkal s profesorem Hepnerem. Doktor Broulík měl velký zájem o klinickou práci a vedle povinností v teoretickém ústavu začal na malý úvazek působit i na oddělení hemodialýzy II. interní kliniky, kterou vedl profesor Herles. Tehdy ho zaujala nefrologická problematika. Jí pak byl po dlouhá léta věrný jak v pracích experimentálních, tak i klinických.

V roce 1964 se uvolnilo místo mladšího asistenta na III. interní klinice akademika Charváta. Petr Broulík zde začal intenzivně pracovat na plný úvazek. Počáteční poctivá laboratorní práce a průprava z experimentálního pracoviště se mu později vyplatila v celé vědecké kariéře. Profesor Charvát dokázal velkoryse ocenit upřímnou snahu mladého asistenta a nabídl mu možnost dvouleté stáže v USA. A tak v květnu 1968 doktor Broulík odjel k profesoru Kotchakianovi na univerzitu v Birminghamu ve státě Alabama, kde měl možnost v mezinárodním týmu poznat principy vědecké práce na světové úrovni. Po návratu do Prahy na jaře 1970 dále pracoval na III. interní klinice (přednostou byl v té době profesor Pacovský) a současně se intenzivně věnoval vědecké a publikační činnosti. Postupně se dostával stále hlouběji do problematiky endokrinologické se zvláštním zaměřením na metabolismus kalcia, choroby kostí a zejména poruchy příštítných tělísek. Přesto, že hodnost doktora věd získal ještě před rokem 1989, další kariérní postup mu umožnila až změna politického režimu, po níž byl teprve jmenován profesorem. Přednostou kliniky byl tehdy profesor Marek a Petr Broulík se stal jeho zástupcem.

Celá doba působení profesora Broulíka na III. interní klinice znamenala trvalé zapojení do pedagogického procesu. Jak vyplývá z různých průzkumů na fakultě, patřil a stále patří mezi nejoblíbenější učitele. Sympatie studentů k němu jej hned po roce 1989 vynesly na přední místo při volbách do Akademického senátu, kde pracuje dodnes. V letech

1990–1993 také zastával funkci proděkana I. Lékařské fakulty UK.

Profesor Broulík se neodmyslitelně řadí k těm pracovníkům kliniky, kterým jsou opakovaně přijímány vědecké práce do renomovaných zahraničních časopisů. Intenzivně se věnuje přednáškové činnosti doma i na zahraničních kongresech, kde získal uznání a mnoho přátel.

Je autorem řady kapitol v monografiích a učebnicích, napsal monografie o nemocech příštítných tělísek. Dlouhá léta pracuje ve výboru ČLS JEP a ve výboru obvodního sdružení České lékařské komory pro Prahu 2. Je členem výboru endokrinologické společnosti ČLS JEP, od založení Společnosti pro metabolická onemocnění skeletu ČLS JEP pracuje nepřetržitě i v jejím výboru a je členem redakční rady časopisu Osteologický bulletin.

Přesto, že medicína byla pro Petra vždy na prvním místě, nacházel si čas i na aktivní sport. Po celý život je jeho zálibou basketbal (který do nedávna ještě hrál závodně!), v mladších letech se věnoval také fotbalu a zkoušel i házenou. Nyní občas rekreačně hraje tenis. Má velmi rád přírodu a cestování. Je skvělým společníkem a pokud se v debatě dostanete na dohled k výzkumné práci či klinické endokrinologii, rozzáří se mu oči a můžete si být jisti, že se dobře pobavíte. Za léta úzkého kontaktu s nemocnými zažil profesor Broulík mnohé a dovede o svých zkušenostech poutavě vyprávět. Má řadu originálních nápadů, všechno ho zajímá a umí se na svět podívat očima velkého dítěte. Je živoucím dokladem toho, že medicína je opravdu druhem umění.

Málokdo však dokáže neúnavně pracovat bez pevného rodinného zázemí. Trvalou oporou je Petrovi jeho žena, paní Alena, která kromě vlastních povinností úspěšně lékařky o něj a obě jejich dcery vždy s láskou pečovala. Bez její tolerance a podpory by řada vynikajících prací, jichž je profesor Broulík autorem, vznikala mnohem obtížněji.

Milý Petře, dovol, abychom Ti poděkovali za vše, čím jsi nás dosud jako vědec, učitel a kamarád obohatil. Rádi bychom se s Tebou ještě dlouho setkávali při odborných diskuzích i přátelských posezeních.

Ad multos annos!

Za výbor SMOS, redakční radu a všechny čtenáře časopisu Osteologický bulletin

Milan Bayer